

Με αφορμή κάποια ζητήματα που έχουν προκύψει σε σχέση με τα τελευταία γεγονότα στον Κορυδαλλό πιστεύουμε πως είναι απαραίτητο να γίνουν κάποιες επισημάνσεις. Αυτό που θεωρούμε κομβικό δεν είναι να αποδοκιμαστεί ή να απομονωθεί πολιτικά συγκεκριμένα η Σ.Π.Φ. (αναφερόμαστε στον πυρήνα φυλακισμένων καθότι οι πυρήνες υπογράφουν με το ίδιο όνομα στο εξωτερικό πιθανότατα δεν έχουν επίγνωση, ούτε και ευθύνη για τις πράξεις άλλων ανθρώπων) και ακόμα περισσότερο θεωρούμε πως αυτό δεν πρέπει να γίνει λόγω του θεωρητικού της προσανατολισμού. Είναι η χειρότερη μορφή πολιτικαντισμού να χρεώνεις ένα ολόκληρο αναρχικό ρεύμα συλλήβδην, για πράξεις και επιλογές που αφορούν ένα μέρος του. Είτε πρόκειται για αναρχικοσυνδικαλιστές είτε για αναρχομηδενιστές, η κριτική είναι ανεξάρτητη. Αυτό που πρέπει να απασχολήσει είναι οι εξουσιαστικές συμπεριφορές που υπάρχουν μέσα στον αναρχικό χώρο και που όχι λίγες φορές εκφράζονται μέσα από τη φυσική-λεκτική βία. Θεωρούμε τη βία αναπόσπαστο μέρος της ζωής και της πολιτικής δράσης όταν στρέφεται κατά κράτους, κεφαλαίου και εξουσίας, αλλά άγωνα, επιζήμια και αυτοκαταστροφική όταν διαμεσολαβεί στις σχέσεις μεταξύ αναρχικών. Καθότι ο αντικειμενικός της στόχος είναι η επιβολή και επαναφέρει με το χειρότερο τρόπο την εξουσιαστική σχέση ανάμεσα σε ανθρώπους που υποτίθεται ότι την εχθρεύονται. Το μοναδικό της αποτέλεσμα είναι η περιχαράκωση, η καταστροφή της διαλεκτικής και εντέλει η ακύρωση στην πράξη του αναρχικού μας προτάγματος.

Φυσικά όμως δεν αποτελεί παρθενογέννηση. Άλλωστε, η φυσική ροπή για εξουσία και επιβολή, ενυπάρχει στον καθένα μας, όπως αντίστοιχα το πάθος για ελευθερία και επιθυμία για ισότητα στις συντροφικές σχέσεις. Πολλές φορές προκύπτει αυθόρμητα από την έκφραση των αντιφατικών ενστίκτων μας και εκδηλώνεται με ή χωρίς προσχήματα ηθικά και πολιτικά, αλλά τις περισσότερες φορές με προφανή αιτία.

Δεν έχει νόημα να μιλήσουμε εδώ για τη βία που εκδηλώνεται για προσωπικούς λόγους στις διαπροσωπικές σχέσεις, θα αρκεστούμε να πούμε πως είναι ζήτημα συνείδησης και αξιακής συνέπειας η αποφυγή αυτών των εξουσιαστικών μεθόδων.

Θα μιλήσουμε για τη χρήση της βίας ως εργαλείο πολιτικής επιβολής, το οποίο, όταν δε στοχεύει τους εξουσιαστές και στρέφεται εναντίον αναρχικών, καταστρέφει κυριολεκτικά το νόημα του αναρχικού μας οράματος: είτε ασκείται σε μια πορεία για παράδειγμα, κατά συντρόφων που επιλέγουν μια στρατηγική σύγκρουσης με τους μπάτσους όταν κάποιοι άλλοι έχουν μια διαφορετική στρατηγική, είτε αφορά στην κριτική που κάποιος θεωρεί προσβλητική ή συκοφαντική. Στην πρώτη περίπτωση η μόνη δυνατή λύση είναι η σύνθεση των στρατηγικών και αν αυτό δεν είναι εφικτό λόγω κενού οργάνωσης και κοινότητας, λύση είναι η χάραξη διαφορετικών διαδρομών αγώνα. Στη δεύτερη περίπτωση οι αναλύσεις θα έπρεπε να περισσεύουν. Εφόσον είναι κοινός τόπος ότι ακόμα και αν υπάρχει μια πραγματικότητα, βιώνεται διαφορετικά από τον καθένα οι υποκειμενικές αλήθειες κάθε συντρόφου διαφέρουν. Οπότε, όταν κάποιος ασκεί κριτική το πιθανότερο είναι ο θιγόμενος να αισθανθεί ότι συκοφαντείται. Τα όρια μεταξύ κριτικής και συκοφαντίας είναι από λεπτά έως ανύπαρκτα. Η μόνη δυνατή αποκατάσταση της υποκειμενικής αλήθειας του θιγόμενου είναι η έκφρασή της μέσω του λόγου. Καμία βίαη επιβολή δεν μπορεί να υποδείξει ποιός λέει αλήθεια, παρά μόνο ποιός έχει περισσότερη ισχύ (σωματική, οργανωσιακή ή ένοπλη).

Η ουσία όμως είναι πως η επίκληση ενός κώδικα τιμής που θίγεται και μίας εικόνας που τσαλακώνεται δεν μπορεί να έχει σχέση με τον εικονοκλαστικό χαρακτήρα της αναρχικής κριτικής που προωθεί την αέναη αμφισβήτηση και βεβηλώνει τα ιερά απελευθερώνοντας το ανθρώπινο πνεύμα από τις διανοητικές αγκυλώσεις.

Οπότε, να προσπαθείς να δώσεις τέλος στη εσωστρέφεια των αναρχικών με μια πράξη ωμής εξουσιαστική βίας μπορεί να έχει δύο ενδεχόμενα: 1ον την πυροδότηση μιας ακόμα βίαιης σύγκρουσης- σφαγής μεταξύ αναρχικών για την οποία θα χυθεί άφθονο αίμα, σάλιο και μελάνι, ή 2ον την υποταγή όλων στον παραπάνω συντηρητικό κώδικα ιπποτικής τιμής που συνεπάγεται τον ακρωτηριασμό της κριτικής μέσω του φόβου και τον συνακόλουθο ευνουχισμό της αναρχίας από το σημαντικότερο εργαλείο της αυτεξέλιξης

Φυσικά και δεν έχουμε αυταπάτες ότι ο ξυλοδαρμός του συντρόφου μας Γ. Ναζάκη είχε στην πραγματικότητα σκοπό να θεραπεύσει τη<< σύφιλη της εσωστρέφειας>>. Διαβάζοντας πίσω από τις γραμμές όταν η Σ.Π.Φ. Γράφει πως δεν υπάρχει σωστό ή λάθος αλλά τα πάντα είναι υποκειμενικά κάλλιστα μπορούν να βαφτίσουν τη δική μας αλήθεια ψέμμα και άμεσα να μας στοχοποιήσει ως συκοφάντες. Γνωρίζοντας λοιπόν ότι η απειλή της δολοφονίας στοχοποιεί έμμεσα και εμάς θεωρούμε πως η δόλια ενέδρα στο σύντροφό μας, αποτέλεσε μία στιγμή ενός πολιτικοστρατιωτικού σχεδίου επιβολής της σιωπής γύρω από ζητήματα που αφορούν την εν λόγω οργάνωση. Πέραν του ότι ένας, μαφιόζικου χαρακτήρα, εκβιασμός καταστρατηγεί τις αναρχικές αξίες αποτελεί πλέον, όχι μόνο επίδειξη ακραίας εξουσιαστικής συμπεριφοράς αλλά και έκφραση ενός επικίνδυνου ολοκληρωτισμού και φετιχισμού της βίας που δυνητικά στρέφεται κατά πάντων και το σχέδιο αυτό ολοκληρώνεται με την απειλή εναντίον του συντρόφου ότι αν δεν ανακαλέσει θα έχει πρόβλημα σε όλες τις φυλακές και θα καταλήξει σε πτέρυγα απομόνωσης- προστασίας.

Και φυσικά ο ολοκληρωτισμός είναι απλά η αναμενόμενη εξέλιξη της χρήσης της βίας σε ρυθμιστή της επαναστατικής διαλεκτικής. Είναι γνωστό ότι από τους κόλπους του επαναστατικού κινήματος ξεπήδησαν, η τρομοκρατία της δημοκρατικής γκιλοτίνας, η αιματηρή λογοκρισία του σταλινισμού αλλά και ο ίδιος ο φασισμός. Μπορούμε λοιπόν να φανταστούμε όσο οξύμωρο και αν φαντάζει μια “αναρχική” εξουσία που απαιτεί την αποδοχή της αναρχικής της φύσης ως προϋπόθεση για να μη χαρακτηριστείς συκοφάντης του αναρχικού κόμματος και οδηγηθείς στην κρεμάλα. Ο χειρότερος εφιάλτης για το αναρχικό πρόταγμα και πραγματικός κίνδυνος όσο βρίσκουν χώρο και αναπτύσσονται σκεπτικά, σαν αυτό που εξέφρασε λόγω και έργω ο πυρήνας φυλακισμένων της Σ.Π.Φ.

Υπάρχουν βέβαια αρκετές προεκτάσεις που καθιστούν ανατριχιαστικό το εν λόγω γεγονός, όπως το ότι επιλέγεις να ρισκάρεις την πυροδότηση ενός κύκλου αίματος μεταξύ των θεωρούμενων ως αναρχικών στον Κορυδαλλό (μέσα στο εχθρικό περιβάλλον της φυλακής) αφήνοντας το κράτος σε ρόλο διαιτητή να μοιράζει ισόβια σε λευκά κελιά και τα κοράκια των media να συκοφαντούν και να απονοματοδοτούν τον αγώνα μας στα μη άμεσα σχετιζόμενα με τον αναρχικό χώρο υποκείμενα διάχυσης που μας βλέπουν σαν αδιαίρετο σύνολο στο οποίο οι πράξεις του ενός μας χρεώνουν όλους.

Το ότι πιστεύουμε πως στο εχθρικό περιβάλλον της φυλακής δεν υπάρχει χώρος για επιστροφή της εξουσιαστικής βίας ως αντιβία, σε καμία περίπτωση δε σημαίνει ότι θα δεχτούμε τη διέξοδο που στρατηγικά αφήνει το κείμενο της Σ.Π.Φ., αλλά σίγουρα θα σπάσουμε τη σιωπή που πάει να μας επιβληθεί μέσω απειλών όντας έτοιμοι να σηκώσουμε τις συνέπειες των λεγόμενων μας.

Μία άλλη εξοργιστική διάσταση του γεγονότος, είναι ότι οι ξυλοδάρτες προφασίζονται ως αφορμή τη συκοφαντία, μια πρακτική που έχουν εφαρμόσει πολλάκις τόσο εναντίον μας όσο και εναντίον πολλών αναρχικών εγχειρημάτων με τα οποία δε συμφωνούν, χρησιμοποιώντας μια γλώσσα όπου η σκληρή κριτική αναμειγνύεται με την εμπάθεια και την επιθετική έκφραση. Πόσο μάλλον όταν για να αντιπαρέλθουν τις (ασαφούς και ως εκ τούτου παρεξηγήσιμης κατεμάς) κριτικής του συντρόφου Ναξάκη (που στοχεύει και εμάς, όχι για να διαχωριστεί, αλλά για να εκφράσει τη διαφορετική του σκέψη) τον συκοφαντούν ακραία. Ο ανυπόστατος ισχυρισμός ότι ο σύντροφος κριτικάρει τη Σ.Π.Φ. για ευνοϊκότερη μεταχείριση στο δικαστήριο, σκοντάφτει στο γεγονός ότι έχει επιλέξει τη συνολική άρνηση νομικής υπεράσπισης. Ενώ παράλληλα οι κατηγορίες περί ωφελιμισμού και καβατζώματος διαψεύδονται από την μόνιμα συγκρουσιακή του στάση με την υπηρεσία. Η χρήση φυσικής βίας ως μέσο επιβολής απόψεων στο εσωτερικό του α/α χώρου είναι ακριβώς η συνέπεια της μετατροπής καφενειακών συζητήσεων και προσωπικών εχθροτήτων σε πολιτικά κείμενα, είτε λόγω διανοητικών αγκυλώσεων είτε λόγω ματαιοδοξίας. Η λεκτική βία που χρόνια τώρα ανέχεται και αναπαράγει ο αναρχικός χώρος ξεριζώνει βασικές αναρχικές αξίες όπως ο αλληλοσεβασμός και η συνεννόηση έστρωσε το δρόμο για την εφαρμογή τέτοιων πρακτικών.

Εν κατακλείδι, το ζητούμενο για εμάς δεν είναι να μνημονεύσουμε μία ακόμη μύρη σελίδα στην ιστορία του αναρχικού αγώνα, δεν είναι να απομονώσουμε πολιτικά ρεύματα ή αναρχικές οργανώσεις, αλλά να διαγράψουμε μία για πάντα συμπεριφοράς που εκφυλίζουν την ουσία του αγώνα μας. Και φυσικά ας μην υποδυόμαστε τις οσίες παρθένες, οι περισσότεροι έχουμε ανάμιξη σε περιστατικά ενδοαναρχικής βίας.

Η Σ.Π.Φ –πυρήνας φυλακισμένων μας προσέφερε ένα παράδειγμα προς αποφυγήν, που απλά αναδεικνύει ποια είναι η εξέλιξη της κουλτούρας της βίας. Ας το ξεπεράσουμε.

Δεν είναι επίσης ζητούμενο να εφαρμόσουμε ένα αναρχόμετρο και να κρίνουμε αν και κατά πόσο είναι αναρχικός ο κάθε κρατούμενος· αυτή η λογική οδηγεί στην εύκολη στοχοποίηση συντρόφων. Ζητούμενο είναι η ένταση της βίας (σπασμένο χέρι και πόδι) που εφαρμόστηκε και εφαρμόζεται ως μέσο πίεσης που στοχεύει στην ανάκληση του κειμένου, να προβληματίσει και να επαναφέρει τις αναρχικές αξίες της ευαισθησίας και της επείκειας που μας οδήγησαν στον να αηδιάσουμε και να πολεμήσουμε το σύστημα εξουσίας.

Για να ξεριζωθεί μία για πάντα η βία ως εργαλείο πολιτικής ενδοαναρχικής επιβολής· και να στραφεί εναντίον κράτους και εξουσίας.

Γιατί η σύφιλη της εσωστρέφειας αντιμετωπίζεται μόνο με τη δράση ενάντια στον πραγματικό εχθρό και όχι με ματσό επιδείξεις πυγμής.

Γιατί την αντικειμενική αλήθεια κατέχουνε μόνο οι ιεροεξεταστές· οι εξεγερμένοι άνθρωποι πάντα θα την αμφισβητούν σηκώνοντας το βάρος των επιλογών τους.

Οι αναρχικοί

Γιάννης Μιχαηλίδης

Μπάμπης Τσιλιανίδης

Ανδρέας-Δημήτρης Μπουρζούκος

Δημήτρης Πολίτης

Τασος Θεοφίλου

Αλέξανδρος Μητρούσιας

Γρηγόρης Σαραφούδης

Γιώργος Καραγιαννίδης

Αργύρης Ντάλιος

Φοίβος Χαρίσης